

NOOMANTEIA

Ἀπό τινος μεγάλην μοί ἔχουσι προξενήσει αἰσθήσιν αἰ νεώτεροι ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης, νυχθημερόν δὲ καταγίνομαι προσπαθὼν νὰ ἐμβαθύνω εἰς αὐτάς. Διότι, δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχῇθῶ, ἀλλ' εἶνε ἀληθές ὅτι εἰμαι ἄνθρωπος πολὺ φιλομαθὴς καὶ πολὺ περίεργος, δὲν δύναμαι δὲ νὰ εὕρω ἀνάπαυσιν, ἐὰν δὲν ἀνακαλύψω πρότερον τὴν ἐξήγησιν φαινομένου τινὸς ἐλκύνοντος τὴν προσοχήν. Παρηκολούθησα ἐπισταμένως πάντας τοὺς μέχρι τοῦδε ἀναφανέντας ἐπιστημονικοὺς συρμούς. Ὅτε ἦτο π. χ. πρὸ δύο ἑτῶν ἡ μανία τῶν κινουμένων τραπεζῶν, κατέβαλον ἀτρότους κόπους περιερχόμενος τὰς ἐνταῦθα Τραπεζὰς ὅπως συνάψω μικρόν τι δάνειον, ὁφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι οἱ κόποι μοῦ ἀπέδωκαν μάταιοι, ἐπειδὴ καμμία Τράπεζα δὲν ἐκινήθη... εἰς οἶκτον ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐπειτα ἦλθε τὸ ζήτημα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τόσον ἐπεδύθην εἰς αὐτό, μετὰ τόσον ζήλου ἐπελήφθην τῆς ἐξετάσεώς του, ὥστε κατήντησε νὰ κοιμῶμαι εἰκοσιδύο ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον ἀναγινώσκων τὰς περὶ αὐτοῦ γραφομένας διαφόρους πραγματείας. Νῦν δὲ μετὰ τὴν ἀθρόαν ἀφίξιν τῶν νοομάντεων, ὅτε ὁ Σχισσανιδὼν καταδιώκει τὸν Μπίσοπ καὶ ὁ Μπίσοπ καταδιώκει τοὺς θεατὰς καὶ ὁ κ. Λεβίδης καταδιώκει τὴν βασιλείαν καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης καταδιώκει τὸν κ. Βάλβην, τὸ πνεῦμά μου ἀδιακόπως καταδιώκει καὶ αὐτὸ μίαν ιδέαν, δηλαδή τίνι τρόπῳ νὰ γείνω κ' ἐγὼ νοομάντης.

Νὰ εἶμαι νοομάντης! νὰ γνωρίζω δηλαδή εἰς ποῖον ἀγγλικὸν λεξικὸν εὐρίσκεται ἡ σημασία τῶν λέξεων, ἃς μεταχειρίζεται εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὁ κ. Στέφανος Ξένος, νὰ ἐννοῶ παριστάμενος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς καὶ ἀκούων τὸν κ. Δημητρακάκην ἂν ἀγορεύῃ ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ ζητήματος, νὰ μαντεύω τὴν βαθεῖαν καὶ μυστηριώδη ἐννοίαν, ἣτις ὑποκρύπτεται εἰς τὴν ἐν τῇ Νέᾳ Ἑφημερίδι δημοσιευομένην ὑπὸ τοῦ κ. Φαλῆζ «μίαν συμβουλήν καθ' ἐκάστην» ἰδίως μετὰ τὸ στερεότυπον καὶ ἀνεξιχνίαστον ἐκεῖνο: τῶν φρονίμων ὀλίγα! ὦ! ἀξίζει τῇ ἀληθείᾳ τὸν κόπον νὰ γείνη τις νοομάντης ἂν πρόκειται νὰ κατανοήσῃ τοιαῦτα πράγματα.

Τὰ πάντα κατορθοῦνται διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐπιμονῆς, χάρις δὲ εἰς τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ τὴν ἐπιμονήν μου κατάρθωσα τῷ ὄντι νὰ φθάσω εἰς εὐχρηστα ἀποτελέσματα, ὡς ἀπυδεικνύεται ἐκ τῶν ἐξῆς πειραμάτων, ἅτινα λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω εἰς τοὺς εὐμενεῖς ἀναγνώστας μου.

Καὶ ἐν πρώτοις ἠδυνήθην ν' ἀνεύρω ἀντικείμενον, καὶ μάλιστα βελόνην, κεκρυμμένην Κύριος οἶδε πρὸ πόσου χρόνου εἰς μέρος ὅπου αὐδὲ κατὰ διάνοιαν ὑπώπτευον. Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς μῆνας, μόλις κατεκλινόμεν ἡσθάνομην ὀδυνηρὸν νυγμὸν εἰς... τὰς κάτω χώρας τοῦ σώματός μου. Τὴν ἐννενηκοστὴν πρώτην ἡμέραν ἀπεφάσισα ἀνάψας τὸ κηρίον νὰ ἐξετάσω τὴν κλίνην καὶ μετὰ λεπτομερῆ ἔρευναν κατάρθωσα ν' ἀνακαλύψω βελόνην ἐμπεπηγμένην ἐντὸς τοῦ στρώματος.

Δεύτερον, πείραμα σπουδαιότερον. Ἀνεύρεσις ἀγνώστου ἡμερομηνίας. Πρὸ τινος καιροῦ εἰσῆλθε πρῶταν τινὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ ἀξιότιμος κυρὰ Ζαφείρω ἡ οἰκοδέσποινά μου, ἥς τὴν περιγραφὴν ἀναβάλλω, λέγων μόνον ὅτι ἂν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸ θέλημα τῆς ὁ βίος μου θὰ συνετέμενετο κατὰ τὰ εἰκοσιεννέα αὐτοῦ τριῶντά, τόσον φλογερὰν ἐπιθυμίαν ἔχει ν' ἀνατέλλῃ καθ' ἐκάστην εἰ δυνατόν ἡ πρώτη τοῦ μηνός.

— Εὐρετε τί μέρα ἔχουμε σήμερα; μοί εἶπε μὲ ὕψος βλοσυρόν.

Δὲν ἐγίνωσκον πρῶτος. Σημειωτέον ὅτι ἔχω τὴν συνήθειαν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου νὰ μὴ ἀρίνω οὔτε ἡμερολόγια, οὔτε ἡμεροδείκτες, οὔτε ἄλλα παρόμοια ἐνοχλητικὰ ἀντικείμενα ὑπενθυμίζοντα ἀνεκπληρώτους ὑποχρεώσεις. Ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐμάντευσας ἀμέσως τὴν ἡμερομηνίαν:

— Ἐχομεν πρώτην τοῦ μηνός, τῇ εἶπον ἀδιστακτως.

— Καλλίτερα ὅπου τὸ γνωρίζεις, ἀπήντησε καὶ ἀπῆλθεν ὑπερφάνως.

Ἀλλὰ θαυμασιώτατον πάντων ἦτο τὸ τρίτον πείραμα.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν Νέαν Ἀγορὰν συνήντησα λίαν πρωί, ἕνα γείτονά μου μεθ' οὗ πρὸ ἡμερῶν συνεζήτουν, ἐκμυστηρευόμενος εἰς αὐτὸν τὰς εἰς τὴν νοομαντείαν καθημερινὰς προόδους μου. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του τεμάχιον εὐμέγεθες χονδρὸν ἰχθύος καὶ δέσμεν σκοροῶν. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἤρχισα μετ' αὐτοῦ τὴν συνήθη συνομιλίαν καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς προέβαλλε μερικοὺς δισταγμοὺς καὶ ἀντιρρήσεις, τῷ εἶπον ἀλαζονικῶς:

— Πολὺ καλὰ! διὰ νὰ σὲ πείσω ἰδοὺ, δύναμαι νὰ σοῦ εἶπω τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμὴν τί διακνοεῖσαι νὰ πράξῃς σήμεραν.

— Λέγε, μοί ἀπήντησεν ἐκεῖνος προκλητικῶς.

Λαμβάνων τότε ἐγὼ ἐπίσημον καὶ ἐμπνευσμένον ἦθος τῷ εἶπον:

— Διακνοεῖσαι νὰ φάγῃς ψάρι μαγιάτικο σκορδαλιά!...

Τόσην ἐκπληξιν ἐνεποίησεν εἰς αὐτόν ἡ μαντεία μου, ὥστε ἀφοῦ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμάς, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ μ' ἐνηγκλήσθη, ἡσθάνθη δ' ἐπὶ τῆς μιᾶς μου παρειᾶς τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἰχθύος καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρας τὴν ἐπαφὴν τῶν σκοροῶν.

— Εἶσαι μέγας! ἀνέκραξε καὶ ἐτράπη δρομάτος εἰς φυγὴν.

Ἐνθαρρυνθεὶς μετὰ τοὺς τοιούτους θριαμβοὺς ἀπεφάτισα νὰ μεταβῶ ἀπευθείας πρὸς τὸν κ. Μπίσοπ διὰ νὰ πεισθῶ κατὰ πόσον εἶνε αὐτὸς ὑπέρτερος ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ.

— Κύριε, τῷ εἶπον ἅμα εἰσελθὼν, ἤκουσα ὅτι εἰσθε ἱκανὸς ν' ἀνευρίσκετε πράγματα κεκρυμμένα ἢ χερμένα. Ἐχασα χθὲς τὸ ἐσπέρας μίαν παρτίδα σκαμπίλι εἰς τὸ καφενεῖον. Ἦμπορεῖτε νὰ τὴν ἀνεύρετε;

Ὁ κ. Μπίσοπ μὲ ἠτένισεν ἀπορῶν.

— Εἰξέρω τί διακνοεῖσθε, ἐξηκολούθησα ἀπαράχως, διότι καὶ ἐγὼ εἰμαι νοομάντης· διακνοεῖσθε ν' ἀνεύρετε αὐτὸ τὸ σκαμπίλι καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσετε κατὰ πρόσωπον· ἀλλὰ προσέξτε νὰ μὴ τὸ πράξῃτε διότι θὰ σᾶς κάμω νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν μπίσοπ... πόρτα!

— Κύριε, μοῦ ἀπήντησεν ὀργίλος ὁ βρεττανὸς νοομάντης, ἔχασα πλέον τὴν ὑπομονήν μου...

— Προσπαθήσατε ν' ἀνεύρετε καὶ αὐτήν, τῷ εἶπον ψυχρῶς· κἄπου ἐδῶ μέσα θὰ εἶνε...

Ὁ κ. Μπίσοπ ἠρέυνησε τῷ ὄντι ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ὑπομονῆς εὗρε χονδρὸν ῥάβδον εἰς μίαν γωνίαν.

— Ῥάβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα θὰ μοῦ ταῖς βρέξῃ!... ἐσκέφθην.

Καὶ οὕτω χάρις εἰς τὴν μαντικὴν μου δύναμιν ἐννοήσας τὸν σκοπὸν τοῦ κατήλθον κατεσπευσμένως τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθον σῶος.

*Ἀδδακούμ.

